

ภาคผนวก ก.

บทสัมภาษณ์ของมูลนิธิปวีณา

กรณีบิดาเลี้ยงข่มขืนกระทำชำเราลูกเลี้ยงและมารดามีส่วนรับรู้ในการกระทำความผิดของบิดาเลี้ยงที่กระทำต่อเด็ก

มูลนิธิปวีณาให้ความสำคัญคดีข่มขืนกระทำชำเรา อนาคต การทารุณกรรม การทำร้ายร่างกาย การกักขัง และการล่อลวงค้าประเวณี ค้ามนุษย์

จากการทำงานของมูลนิธิในการกระทำความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเราส่วนใหญ่ผู้กระทำความผิดเป็นสมาชิกในครอบครัว สืบเนื่องจากการที่บิดามารดาแยกทางกันทำให้เด็กหญิงต้องไปอยู่กับมารดา และต่อมามารดามีสามีใหม่ โดยสถิติที่ผ่านมาประมาณ 70 เปอร์เซ็นต์บิดาเลี้ยงมักจะกระทำความผิดเกี่ยวกับเพศต่อลูกเลี้ยง ส่วนกรณีมารดาของเด็กจะมีส่วนรับรู้หรือไม่ในการกระทำความผิดของบิดาเลี้ยง จากการทำงานของมูลนิธิคือมีกรณีที่มารดาไม่มีส่วนรู้เห็นในการกระทำดังกล่าว หรือมารดามีส่วนรับรู้แต่ปฏิเสธที่จะเชื่อลูกของตนเองว่าบิดาเลี้ยงจะกระทำความผิดต่อลูกของตนเอง หรือมารดามีส่วนรับแต่ปฏิเสธที่จะให้การช่วยเหลือลูกของตนเอง ซึ่งอาจจะเกิดจากการที่มารดาของเด็กก็ถูกบิดาเลี้ยงทำร้ายร่างกายเช่นกันจึงไม่อาจที่จะให้ความช่วยเหลือบุตรของตนเองได้

กรณีตัวอย่างที่ 1 จังหวัดปัตตานีมารดามีลูกติดเป็นเด็กผู้หญิงอายุ 11 ขวบ ซึ่งต่อมามารดาของเด็กได้มีการแต่งงานกับสามีใหม่และมีลูกสาวด้วยกันอีกคนหนึ่ง โดยบิดาเลี้ยงได้กระทำความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเราลูกเลี้ยงและลูกสาวของตนเอง ทำให้เด็กทั้งสองไปบอกคุณครูที่โรงเรียนว่าถูกบิดาเลี้ยงและบิดาของตนเองข่มขืนกระทำชำเรา ทางคุณครูจึงได้โทรติดต่อประสานงานขอความช่วยเหลือจากมูลนิธิปวีณา การช่วยเหลือในกรณีดังกล่าวต้องกระทำด้วยความรวดเร็ว หนักไว้ เนื่องจากเป็นการกระทำที่เป็นอันตรายต่อเด็ก ถามว่ามารดาของเด็กมีการช่วยเหลือลูกของตนเองทั้งสองคนหรือไม่ มารดาของเด็กช่วยเหลืออะไรไม่ได้เลยเพราะมารดาก็ถูกบิดาเลี้ยงทำร้ายร่างกายด้วย ก็เลยปล่อยให้บิดาเลี้ยงข่มขืนกระทำชำเราลูกสาวและลูกเลี้ยงของตนเอง จึงมีการออกอุบายให้ครูที่ช่วยเหลือเด็กแจ้งแก่ทางบิดาเลี้ยงของเด็กว่าขอให้เด็กไปช่วยเหลือคุณครูที่บ้าน เพราะคุณครูตั้งครรภ์ได้ 4 เดือน ทางบิดาเลี้ยงของเด็กก็เชื่อ ซึ่งมูลนิธิมีการประสานงานไปทางตำรวจให้มีการนำเด็กทั้งสองไปตรวจร่างกาย และประสานงานไปยังกระทรวงพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ รับตัวเด็กไปแจ้งความ โดยทางกระทรวงพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์สามารถแจ้งความได้ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546

นอกจากนี้ ทางตำรวจได้มีการประสานงานไปยังสหวิชาชีพ นักจิตวิทยา นักสังคมสงเคราะห์ พนักงานอัยการ สอบปากคำเด็กโดยเร็วที่สุด จากการตรวจร่างกายพบร่องรอยการกระทำความคิดทางเพศจริง และเด็กให้มีการให้ปากคำอย่างชัดเจนว่าบิดาเลี้ยงและบิดาของตนเองได้กระทำความผิดต่อเด็ก ซึ่งจะเห็นได้จากกรณีดังกล่าวมีทั้งพยานบุคคล และพยานหลักฐานทางนิติวิทยาศาสตร์ ทางตำรวจได้มีการรวบรวมพยานหลักฐานขอออกหมายจับจากศาล แต่ศาลยังไม่ได้มีการออกหมายจับ ปรากฏว่าทางบิดาเลี้ยงก็จะมารับตัวเด็กแล้วหากบิดาเลี้ยงมารับตัวเด็กบิดาเลี้ยงอาจจะรู้ได้ว่าเด็กมีการบอกให้ผู้อื่นรับรู้ในการกระทำความผิดของบิดาเลี้ยง จึงทำให้มูลนิธิสอบถามทางเด็กว่าบิดาเลี้ยงและบิดาของเด็กมีการเสพยาเสพติดหรือไม่ ซึ่งทางเด็กก็บอกว่าบิดาเลี้ยงของตนเองมีการเสพยาเสพติด ตำรวจจึงไปจับบิดาเลี้ยงมาที่โรงพักให้ทำการตรวจปัสสาวะหลักจากนั้นศาลจึงมีการออกหมายจับ และมีการเรียกมารดาของเด็กมาให้กระทรวงพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์มาสอบปากคำของมารดา มารดาของเด็กร้องไห้เสียใจที่ไม่สามารถช่วยเหลือบุตรของตนเองได้ เพราะมารดาของเด็กก็โดนบิดาเลี้ยงทำร้ายร่างกาย อีกประการหนึ่งบิดาเลี้ยงเป็นผู้นำชุมชนมีค่านับหน้าถือตา ไปบอกใครก็ไม่มีใครเชื่อว่าจะกระทำความผิดเกี่ยวกับเพศต่อลูกสาวและลูกเลี้ยงของตนเอง เมื่อบิดาเลี้ยงถูกดำเนินคดีตามกฎหมาย ทางกระทรวงพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ต้องมีการเยียวยาสภาพจิตใจของเด็ก ส่วนของมารดาเด็กต้องมีการอบรมสอนในการให้ความช่วยเหลือหรือปกป้องลูกของตนเองอย่างไร

กรณีตัวอย่างที่ 2 บิดาเลี้ยงข่มขืนลูกเลี้ยงอายุ 17 ปี มารดาพาลูกสาวมาแจ้งความที่ สน.โลกคราม สืบเนื่องจากมารดาของเด็กมาอยู่กินกับสามีใหม่ และมีการนำลูกสาวซึ่งอยู่ที่ต่างจังหวัดมาอยู่ด้วยกัน โดยมารดาของเด็กไปทำงานบิดาเลี้ยงจะเป็นคนไปรับลูกเลี้ยงที่โรงเรียน บิดาเลี้ยงจึงอาศัยช่วงเวลาดังกล่าวในการข่มขืนกระทำชำเราลูกเลี้ยงของตนเองและบังคับไม่ให้ลูกเลี้ยงบอกใคร จนกระทั่งลูกสาวตัดสินใจบอกมารดาของตนเองเนื่องจากบิดาเลี้ยงจะพาหนีไปสร้างครอบครัวอยู่ด้วยกัน ซึ่งตัวลูกเลี้ยงไม่อยากไปจึงทำให้เด็กตัดสินใจในการบอกมารดา มารดาของเด็กจึงติดต่อขอความช่วยเหลือจากมูลนิธิ

กรณีตัวอย่างที่ 3 เหตุการณ์เกิดขึ้นที่แถวลาดปลาเค้า บางเขน เด็กอายุ 8 ขวบ ไปบอกคุณครูว่าตนเองดูโทรทัศน์แล้วเห็นข่าวกรณีบิดาเลี้ยงข่มขืนลูกเลี้ยงแล้วถูกจับ หนูก็เป็นแบบนี้เหมือนกันกับในโทรทัศน์พาหนูไปหามูลนิธิปรึกษาหน่อย ครูก็เลยพาเด็กมาขอความช่วยเหลือที่มูลนิธิโดยเด็กเล่าให้ฟังว่า ตัวเด็กเองถูกบิดาเลี้ยงข่มขืนกระทำชำเราตั้งแต่อายุ 6 ขวบจนกระทั่งเด็กอายุ 8 ขวบ โดยเด็กได้มีการบอกให้มารดารู้ว่าตนเองถูกบิดาเลี้ยงข่มขืนกระทำชำเราแต่มารดาของเด็กไม่เชื่อ มีการสอบปากคำเด็ก โดยสหวิชาชีพและมีการพามารดาของเด็กมาที่โรงพัก เด็กบอกว่าบิดาเลี้ยงข่มขืนมารดาของเด็กมีการทำร้ายร่างกายเด็กโดยการหยิกเด็ก ทูบตีเด็กต่อหน้ามูลนิธิและเข้า

พนักงานตำรวจ ว่ามาบอกคนอื่นทำไมที่โดนบิดาเลี้ยงข่มขืนกระทำชำเรา ต่อมามีการจับกุมบิดาเลี้ยงมาดำเนินคดีเลยต้องมีการแยกตัวเด็กและมารดาออกจากกัน ให้เด็กอยู่ในความดูแลของกระทรวงพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ เพราะหากปล่อยให้มารดาและเด็กอยู่ด้วยกัน มารดาอาจมีการเกลี้ยกล่อมให้เด็กให้การอีกแบบหนึ่ง ซึ่งกรณีตัวอย่างดังกล่าวต้องมีการสืบพยานไว้ก่อน หรือบางครั้งต้องขอให้อัยการเสนอเพื่อสืบพยานไว้ก่อน เนื่องจากมารดาของเด็กอาจทำให้เกิดความวุ่นวายในทางคดีได้ เมื่อบิดาเลี้ยงถูกดำเนินคดีแล้วเด็กต้องอยู่ในความดูแลของกระทรวงพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ จนกว่าจะมีญาติมารับตัวเด็ก โดยจะไม่ให้เด็กอยู่ในความดูแลของมารดาเพราะมารดาของเด็กมีพฤติกรรมที่เข้าข้างบิดาเลี้ยงในการกระทำคามผิดดังกล่าว

กรณีตัวอย่างที่ 4 เหตุการณ์เกิดขึ้นที่จังหวัดจันทบุรี เด็กผู้หญิงสองคนอายุ 11 ปี กับอายุ 13 ปี โดยเด็กเป็นลูกติดของทางฝ่ายมารดา ซึ่งต่อมาได้แต่งงานกับสามีใหม่และมีลูกด้วยกันหนึ่งคน เด็กทั้งสองได้ไปร้องให้กับครูที่โรงเรียนว่าถูกบิดาเลี้ยงข่มขืนกระทำชำเรา ครูจึงได้มีการติดต่อขอความช่วยเหลือมาทางมูลนิธิ ปราบก๊วข้อเท็จจริงว่าตอนที่ตำรวจไปดำเนินการจับกุมบิดาเลี้ยง บิดาเลี้ยงได้ให้การว่าข่มขืนลูกเลี้ยงจริงเพราะลูกเลี้ยงทั้งสองเป็นสมบัติของเขา เนื่องจากให้การดูแลเลี้ยงดูให้การศึกษา ทำไมเขาจะข่มขืนกระทำชำเราลูกเลี้ยงของตนเองไม่ได้ ประกอบกับมารดาของเด็กก็ยินยอมไม่ได้ว่าจะไรตนเองเลข ทางมูลนิธิก็มีการสอบถามว่าทำไมไม่ให้การช่วยเหลือลูกของตนเอง เพราะบิดาเลี้ยงมีฐานะทั้งนา บ่อกุ้ง ให้การศึกษาให้การเลี้ยงดูตนเองและลูก การที่มารดาอยู่ในลักษณะที่ต้องพึ่งพิงบิดาเลี้ยงในการดำรงชีพมารดาของเด็กจึงไม่สนใจในการกระทำคามผิดของสามีใหม่ นอกจากนี้การที่บิดาเลี้ยงให้การดูแล ให้การศึกษาแก่ลูกเลี้ยง กลายเป็นว่าเขาจะทำอะไรลูกเลี้ยงของตนเองก็ได้ โดยคิดว่าการที่เขากระทำดังกล่าวเป็นเรื่องที่ไม่ผิดกฎหมาย ซึ่งทางมูลนิธิได้แย้งว่าการกระทำดังกล่าวเป็นการกระทำที่ผิดกฎหมายแม้จะบอกว่ามารดาของเด็กให้ความยินยอมก็ตาม

ต่อมามีการดำเนินคดีตามกฎหมายแก่บิดาเลี้ยง ทางมูลนิธิถามว่าเด็กจะอยู่กับมารดาได้หรือไม่ มารดาของเด็กตอบว่าเขาเลี้ยงลูกทั้งสองคนไม่ได้เขาเลี้ยงไม่ไหว และมารดาของเด็กบอกว่าเขาต้องเอาข้าวไปส่งบิดาเลี้ยงของเด็กทุกวันเขาไม่มีเวลาที่จะดูแลลูกของตนเองหรือ ทางมูลนิธิถามเด็กว่าจะไปอยู่กับมูลนิธิไหมปรากฏว่าเด็กรีบไปเก็บข้าวของอย่างรวดเร็ว เด็กไม่ยอมอยู่กับมารดาเพราะมารดาไม่สามารถให้ความคุ้มครองปกป้องเขาได้ กลายเป็นว่าความรักของมารดาที่จะให้ลูกกลายเป็นว่าเป็นความรักที่ให้บิดาเลี้ยงแทน ซึ่งต่อมาเด็กก็อยู่ในความดูแลของกระทรวงพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ ส่วนกรณีของมารดาตามหลักแล้วเขาต้องถูกดำเนินคดีตามกฎหมายด้วยแต่ด้วยความที่ตัวมารดาเพิ่งคลอดลูก และหากมารดาต้องรับโทษตามกฎหมายใครจะดูแลลูกที่เพิ่งคลอดออกมา

กรณีตัวอย่างที่ 5 เด็กอายุ 12 -13 ปี ถูกบิดาเลี้ยงข่มขืนกระทำชำเรา ปรากฏว่าเด็กได้มีการบอกกับมารดาของตนเองว่าถูกบิดาเลี้ยงข่มขืนกระทำชำเรา มารดาของเด็กบอกว่าไม่เป็นไรหรอก จะได้ช่วยให้บิดาเลี้ยงอยู่บ้าน โดยพฤติการณ์ของมารดาเป็นการยินยอมให้บิดาเลี้ยงข่มขืนกระทำชำเราลูกสาวของตนเอง ซึ่งลูกสาวของตนเองไม่ได้ยินยอมในการกระทำคามผิดดังกล่าว

การให้ความช่วยเหลือจากกรณีเด็กนักเรียนหญิงเดินอยู่ข้างทางแล้วถูกรูดไปข่มขืนกระทำชำเรา โดยมีบุคคลอื่นเห็นแต่ไม่ได้ให้ความช่วยเหลือในกรณีดังกล่าว จนเด็กถูกข่มขืนกระทำชำเราแล้วมาขอความช่วยเหลือข้างทางจึงมีคนมาช่วยเหลือ จากกรณีดังกล่าวจึงได้มีการผลักดันการออกออกกฎหมายโดยคุณปวีณามีส่วนร่วมในการร่างกฎหมาย พระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 ว่าใครก็ตามรู้เห็นว่าเด็กต้องการให้ช่วยเหลือแล้วไม่ช่วยเหลือมีความผิดตามกฎหมาย หรือกรณีที่บิดา มารดา ผู้ปกครองเลี้ยงดูเด็กไม่เหมาะสม หน่วยงานของรัฐกระทรวงพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์จะนำเด็กไปดูแล โดยบิดา มารดา ผู้ปกครองของเด็กอาจถูกดำเนินคดีด้วย กรณีการเลี้ยงดูไม่เหมาะสม เช่น การทำร้ายร่างกายเด็ก เป็นมาตรการปราบปรามการกระทำคามผิด หรือการจับโดยไม่มีหมายจับ กรณีเด็กถูกข่มขืนกระทำชำเราอยู่ในบ้าน ตามหลักแล้วต้องมีหมายค้น หมายจับ ต่อมีการตราพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 ให้เจ้าพนักงานของกระทรวงพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ที่ผ่านการอบรมสามารถเข้าไปช่วยเด็กในบ้านได้ โดยไม่ต้องมีหมายจับ หมายค้น

กล่าวโดยสรุป จากการสัมภาษณ์การทำงานของมูลนิธิปวีณาจะพบว่าการกระทำคามผิดเกี่ยวกับเพศต่อเด็ก ผู้กระทำคามผิดมักมีความสัมพันธ์กับเด็กในฐานะที่ใกล้ชิดกับเด็ก เช่นในสถานะของบิดาเลี้ยง เนื่องจากมารดาของเด็กมีการแต่งงานใหม่ หรือมีการอยู่กินฉันท์สามีภรรยา กับสามีใหม่ แล้วมารดาของเด็กมีการนำเด็กมาอาศัยอยู่ด้วย จึงทำให้เกิดปัญหาตามมากรณีบิดาเลี้ยงข่มขืนกระทำชำเราลูกเลี้ยงของตนเอง และกรณีการกระทำคามผิดของบิดาเลี้ยงต่อลูกเลี้ยงในกรณีดังกล่าว บางกรณีมารดาของของเด็กไม่ได้รับรู้ หรือบางกรณีมารดาส่วนรับรู้ในการกระทำคามผิดของบิดาเลี้ยงแต่ปฏิเสธที่จะให้ความช่วยเหลือลูกของตนเอง เนื่องจากมารดาของเด็กอยู่ในลักษณะที่ต้องพึ่งพาอาศัยบิดาเลี้ยงในการดำรงชีพ หรือเนื่องจากมารดาของเด็กก็ถูกบิดาเลี้ยงทำร้ายร่างกายจนไม่อาจให้การช่วยเหลือลูกของตนเอง หรือกรณีที่มารดายินยอมให้บิดาเลี้ยงข่มขืนกระทำชำเราลูกของตนเอง เพราะบิดาเลี้ยงจะได้อยู่บ้านไม่ออกไปข้างนอก เป็นต้น